

Szakmai életút: Dr. Kárpátiné Ugron Anikó

1952. május 27-én született Szombathelyen nemesi, értelmiségi családba. Származása, neveltetése meghatározta nevelő-oktató munkáját is. Ha néhány szóval kellene leírni őt, a következőket használnám: magas színvonalú szakmai tudás, emberség, igazságosság, a család szeretete és a hazafiasság.

Gyermekezeit Kardosréten, majd Bakonybélben töltötte. Édesapja, Ugron István, székelyudvarhelyi származású, a második világháborúban a Szent László hadosztályban híradósként szolgált, századosi rangban; édesanyja pedig, losonczy báró Bánffy Mária Janka, Kolozsvárról érkezett a Dunántúlra. A szülők származása, vallási – politikai elkötelezettsége miatt „dolgosabb hétköznapiakat” éltek meg, mint az akkori vagy mostani gyerekek. Édesapjuk börtönben volt, édesanyjukat nem foglalkoztathatták, így a faeszközök készítéséből, a négy gyerek nyári erdei munkáiból és adományokból éltek. Az erdő közelsége már ebben az időben benne élt. Sok időt töltött keresztanyjéknál is Bakonyszentkirályon; – aki Széchenyi Zsigmond testvére volt – s a vadászatról mindig áhítattal mesélt neki.

Anyjuk beléjük nevelte, hogy csak a tudás segíthet rajtuk az életben. Ez szintén végigkísérte Anikó nénit a pályafutásán. Bakonybélben mindig kitűnő bizonyítványt szerzett, s így került Budapestre a Patrona Hungarie Leánygimnáziumba. Itt is nagyon jó tanuló volt, de a kollégium börtönében sokszor kapott kimenőmegvonást szárnyaló lelke, szabadságvágya miatt. Az erdők illata, a virágok tündöklése és a rohanás-focizás után valóban nem könnyű éltre vasalt ágyat varázsolni, s apácák felügyelete mellett körbe-körbe sétálva eltölteni a szabadidőt.

A négy év gimnázium, kitűnő érettségi után jelentkezett erdőmérnöknek Sopronba, ahová nem vették fel elsőre, de Madas László segítségével a szakma közelébe, a Pilisbe kerülhetett. Az erdészetenél a tömelletti munkáktól az irodai tevékenységekig mindent megoldott, eközben felvételi előkészítőre járt a Kertészeti Egyetemre, majd a második felvételi során megfelelt.

Az egyetemi évek alatt is szorgalmasan, keményen tanult, hogy szüleit ezzel is mentesítse a kiadásoktól, s az ösztöndíj mellett korrepetálással keresett pénzt. Egyetemi tanulmányai alatt ismerkedett meg férjével, Dr. Kárpáti Lászlóval, akivel még negyedéves kora után össze is házasodtak, majd három gyereket neveltek fel békében és boldogságban az emberi értékek széles tárházával felruházva őket.

A Botanikus kert romantikus bűvöletéből 1979-ben költöztek Brennbergbányára, ahol ismét az erdő közelében telepedtek le. A gyes után az ERTI-nél kapott munkát, ahol a levegő szennyezettségének az erdőre gyakorolt hatásait vizsgálta.

„A kén felhalmozódása a fenyők tűiben és annak káros következményei” előadását nemzetközi konferenciákon is szívesen adta elő. Itt öt évig végzett kutatómunkát. Eközben elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán a geodéziai szakmérnöki szakot, s természeti erőforrás-kutató szakmérnöki oklevelet kapott. A természetvédelemben szeretett volna elhelyezkedni, de a lehetőségek másképp alakították sorsát, s a Roth Gyula Erdészeti Technikum adott állást.

Ebben, az akkor még számára ismeretlennek tűnő területen is jelesre – kitűnőre – vizsgázott. A család, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, a cserkészlet és Erdélyi Kör mellett a jól felkészült, alapos szakmai oktatás is ment... nem beszélve a nevelésről: mozdulataiból, szavaiból, szemeiből sugárzott mindig a lelkesedés, a szakma iránti szeretet, a kedvesség. A diákok imádták, mert ha olykor szigorú is volt, annak később mindig hasznát látták – nem beszélve arról, hogy a lelkében örök fiatal „Anikó nénihez” nem csak a tantárgyakban nyújtott segítség miatt fordultak a gyerekek; a bennük rejlő titkok, kétségek, segélyhívások is gyógyírre találtak nála. Ez idő alatt szerezte meg 1996-ban okleveles mérnök-tanár végzettségét is, valamint a 2001-2002-es tanévben természetvédelmi szakmérnöki szakon is szerzett egy újabb diplomát.

25 évig oktatta, nevelte az erdésznek tanuló ifjúságot. Az erdészek anyjaként növénytant, erőművelést és erdővédelmet tanított, s cselekedeteivel, segítõ magatartásával, igazságérzetével sokszor nemcsak a diákok, de a kollégák is felnéztek rá. Nekem, mikor az iskolába kerültem, nagy szeretettel egyengette utamat – még azt is intézte, hogy a tanári szobában újoncént az íróasztalom az erdészek közelében legyen; megörökölttem tőle a növénytan szakkört, az erdőművelők „szentélyét”, segített erdők anyjává cseperedni. Kislányomnak születésére egy csodaszép fakeresztet adott, amely a keresztelõjén is velünk volt...

Most is tartjuk vele a kapcsolatot, nemcsak én, hanem az iskola is. Mindenkit figyelemmel kísér, a segítõ tevékenységeit manapság is töretlen lendülettel végzi, s mint életre keltett patrónus jelenik meg ott, ahol hívják. Ha erdész tanulókat már 2011 óta nem is nevel, de 13 unokáját példamutatóan terelgeti igazi értékek felé.

Gondolataimat azzal zárom, hogy van egy könyvsorozat, melyet mi erdészek főként nagy kincsnek tartunk számon: „Gyökerek és lombok – Erdészportrék”, melyben nagy erdészelõdök mesélnek életükrõl, munkásságukról Pápai Gábor szerkesztõnek. Dr. Kárpátiné Ugron Anikó portréja is megjelent ebben. Azt hiszem, ez magáért beszél, illetve a kiadvány kezdõ gondolata is: „Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent és munkálkodhass a jövõn.” /Széchenyi/